

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.234/2024/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Kovács Zsolt Csaba ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Debreceni Róbert ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 10.P.21.268/2022/24. srsz. végzéssel kijavított
10.P.21.268/2022/23. számú határozat

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A perköltség megfizetésére és az illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseket megváltoztatja és a felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 541.176 (ötszáznegyvenegyezer-százhetvenhat) forintra leszállítja, a peres feleket illeték fizetésére kötelező rendelkezéseket mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 239.960 (kétszázharminckilencezer-kilencszázhatvan) fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.000 forintot, és ezen összeg után 2017. december 1-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 11.840 forint, az alperest pedig, hogy 36.000 forint meg nem fizetett kereseti illetéket fizessenek meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.755.900 forint perköltséget.

Ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1)-(3) bekezdéseit, 2:43. §-át, Ptk. 2:46. § (2) bekezdését, 2:48. § (1) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés e) pontját, 2:52. § (1)-(2) bekezdéseit; az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Info tv.) 3. § 10. pontját, 5. § (1) bekezdését, 20. § (2) bekezdését, 23. § (2) bekezdését.

Figyelemmel arra, hogy az egyenlő bánásmód miatt a jogsértést már korábban jogerősen megállapította, ezért a felperes által belépődíjként megfizetett 2.000 forint visszafizetéséről rendelkezett, mely összeg után kamatot is megítélt.

A felperes sérelemdíj igényével kapcsolatosan azt fejtette ki, hogy a hivatkozott sérelmek (szkelerofóbia, poszttraumás stressz, szorongás), jellegüknél fogva olyanok, hogy azoknak a jogsértés következtében való kialakulása szakértői kérdés. Kitért arra, hogy tájékoztatta a felperest bizonyítási kötelezettségéről és az igazságügyi elmeorvosszakértő igénybevételeének lehetőségéről. Ennek ellenére a felperes szakértő kirendelését nem indítványozta,

tényállításának alátámasztására pszichiáter szakorvostól származó ambuláns lapot csatolt, mely megítélése szerint nem elegendő a megjelölt hátrányok igazolására.

Megállapítása szerint, a felperest nem érte olyan mértékű immateriális sérelem, amely indokoltá tette sérelemdíj alkalmazását. A felperes által előadott megszegyenítve érzés, megalázottság érzés, szorongás, stresszhelyzet elviselése, szórakozóhelyektől való félelem az objektív jogkövetkezmények alkalmazásával kompenzálásra került, ezért a sérelemdíjra vonatkozó igényt elutasította.

A képmáshoz és hangfelvételhez való jog megsértésével kapcsolatban elsősorban azt vizsgálta, hogy az alperes készített-e kép- és hangfelvételt a felperesről.

Azt állapította meg a szórakozóhely bejárata fölé elhelyezett kamerákról készült fotók alapján, hogy a felperes valószínűsítette, hogy az alperes a perbeli időpontban róla videófelvelet készített. Arra következtetett azonban, hogy a felvételeket az alperes továbbítással nem használta fel, mivel a felvételeket a megbízottja készítette és nem továbbította azokat.

Megállapította, hogy a felvétel készítése az érintett hozzájárulásához volt kötött, mely ráutaló magatartással is megvalósulhatott. Tanú3 és Tanú1 tanúk vallomásai alapján elfogadta azt, hogy a felvételkészítésről az alperes tájékoztatást adott. Mivel a felperes előadása szerint észlelt legalább egy kamerát, és azokról tájékoztatás is volt, úgy értékelte, hogy a felperes ezen körülmények között a szórakozóhelyre bement, ráutaló magatartással hozzájárult a képmás- és hangfelvétel készítéséhez. Ennek alapján a képmáshoz és hangfelvételhez való jog megsértésével kapcsolatos keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a személyes adatok védelméhez való jog megsértésével kapcsolatos keresetre tekintettel vizsgálta a kihelyezett tájékoztató tábla tartalmát. Megállapította, hogy a felperes képmása és hangja személyes adatnak minősül. Megállapította továbbá, hogy az alperes hozza meg az adatkezeléssel kapcsolatos döntéseket, ezért a perbeli felvételek vonatkozásában adatkezelőnek minősül, míg a perbeli kamerafelvételekkel kapcsolatban az alperes megbízottja, a Informatikai Kft., mely adatfeldolgozónak minősül.

Azt fejtette ki, hogy perben nem volt megállapítható, hogy az alperes által kihelyezett tájékoztatók megfeleltek-e a követelményeknek, ez azonban nem jár automatikusan a felperes személyiségi jogainak megsértésével. Rámutatott, hogy a felperes adatainak jogellenes kezelése csak abban az esetben valósít meg személyiségi jogsértést, ha az a felperes magánszférájába olyan mértékben beavatkozik, hogy az eléri a személyiségi jog megsértésének megállapításához szükséges mértéket.

A tanúvallomásokat értékelve arra következtetett, hogy az alperes által készített videófelvétel három napon belül törlésre került, és nem merült fel olyan többlettényállási elem, mely szerint az alperes a felperesről készített felvételt harmadik személynek átadta, továbbította. Erre tekintettel az alperesi kamerarendszer által készített felvételek kezeléséről adott előzetes részletes tájékoztatás hiányában készített felvétel nem minősül a felperes magánszférájába történő olyan mértékű beavatkozásnak, amely eléri a személyiségi jog megsértésének megállapításához szükséges fokot, ezért a bíróság a személyes adatok védelméhez való jog megsértésével kapcsolatos keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a magántitok sérelmével kapcsolatosan azt emelte ki, hogy elsődlegesen azt kellett értékelni, hogy a jogosult megtette-e az adott információ titokban tartásához szükséges intézkedéseket. Azt állapította meg, hogy a felperes a szórakozóhelyen nagy nyilvánosság előtt megjelent, arcát, képmását a helyszínen jelenlévők láthatták, ezért nem tett meg mindent a nyilvánosságra kerülés megakadályozása érdekében. Ebből arra következtetett, hogy az alperesi szórakozóhelyen készült felvételek vonatkozásában a felperes

képmása nem minősül magántitoknak, így arra nem terjed ki a magántitok védelme, ezért a bíróság a keresetet e körben elutasította.

Az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét a személyiségi jogi objektív szankciók alapján számított illetékalap és a sérelemdíj igények figyelembevételével összesen 3.800.000 forintban állapította meg. Az alperes 85% arányú pernyertességét állapította meg, és erre tekintettel határozta meg az illetékviselés és perköltségfizetés mértékét, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952-es Pp.) 80. § (2) bekezdése és 81. § (1) bekezdése alapján.

[2] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát, a személyiségi jogsértések megállapítását, és az alperest a jogellenesen beszedett 2.000 forint belépődíj visszafizetésére, a 3.000.000 forint sérelemdíj és ezen összegek után 2017. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatainak továbbá az elsőfokú és másodfokú peres eljárás költségeinek megfizetésére kérte kötelezni.

Fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem ismertette helyesen keresetét, iratellenesen állapította meg a per tárgyának értékét 3.800.000 forintban és tévesen rendelkezett a le nem rótt elsőfokú eljárási illetékről, holott a teljes pertárgyérték utáni 6% elsőfokú eljárási illetéket már megfizette.

Tévesen állapította meg az ítélet, hogy az utcára néző, külső kamerák miatt kérte az alperes marasztalását pedig az üzlethelyiségben működtetett „épületen belül lévő kamerák” miatt kért sérelemdíjat, és ezen túlmenően sem tártta fel az elsőfokú bíróság megfelelően a tényállást.

Álláspontja szerint vizsgálni kellett volna, hogy a felvétel készítéséhez, rögzítéséhez, továbbításához való hozzájárulás megadottnak tekinthető-e, és értékelnie kellett volna, hogy a kamerarendszerrel felszerelt területre belépni szándékozó személyek figyelmét felhívták-e az elektronikus megfigyelő rendszer alkalmazására. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét megszegte abban a tekintetben is, hogy a nemi diszkrimináció megállapítása ellenére miért nem volt helye sérelemdíj megállapításának. Az elsőfokú ítélet csak utalást tartalmazott arra, hogy a felperes a nem vagyoni hátrány körében előadottakat nem bizonyította, és a távozása előtti felvételkedzésből vont le arra vonatkozó következtetést, hogy a megalázott helyzet nem volt megállapítható.

Álláspontja szerint a határozat megalapozatlanul állapította meg a tanúvallomások alapján, hogy volt megfelelő tájékoztató a bejáratnál, azonban semmilyen objektív adat nem került elő a kameraszabályzatról. Még az sem volt bizonyított a perben, hogy piktogramok voltak kihelyezve. Ellentmondásba kerültek a tanúk a tájékoztatóval kapcsolatban, és egyik tanú sem tudott nyilatkozni a tájékoztató pontos tartalmáról. Mindezt a bizonyítatlanságot az alperes terhére kellett volna értékelni.

Kifejtette, hogy a perben nem tehetett volna olyan megállapítást az elsőfokú bíróság, mely szerint a jogellenes adatkezelés automatikusan nem jár személyiségi jogsérelemmel is. Tanú1 tanú vallomása alapján, hogy az érintett cégeken túlmenően még számos személy hozzáférhetett a felvételekhez.

Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott arra, hogy nem tett meg mindent a magántitka megőrzése érdekében. Az ítélet szerint ugyanis az alperes illetéktelen személyekkel nem közölte a felperes adatait, de ennek ellentmond a megállapított tényállás.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság megfelelően nem fejtette ki, hogy mire alapozta azon következtetését, hogy nem érte nem vagyoni sérelem az alperes jogsértése miatt. A bírói gyakorlat csak rendkívül szűk körben nem alkalmazza a sérelemdíj jogkövetkezményét személyiségi jogsértés esetén, pedig esetében még szakpszichológiai leírás is bizonyította a traumáit, erre nézve méltánytalan elvárni tőle elmeorvosszakértői bizonyítást.

Álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy az alperesi jogsértések nem minősülnek bagatell jellegűnek, mert az alperes üzleti haszonszerzés céljából sértette több százezer férfi vendég jogait és ebből sok százmillió forint illegális bevételre tett szert. Ezen túlmenően az alperes nem is mentette ki a felelősségét, ezért nem lehet mentesíteni a sérelemdíj fizetési kötelezettsége alól.

Az elsőfokú bíróság ítéletében nem tüntette fel az általa hivatkozott nem vagyoni sérelmeit, melyek a poszttraumás stressz, szklerofóbia, szorongás, frusztráció, megalázottság érzés, megszégyenítve érzés, stresszhelyzet elviselése. Nem mer az egyenlő bánásmódhoz való joga megsértése óta szórakozóhelyre menni, mert fél, hogy ugyanilyen megalázó módon fognak bánni vele, ezért számos társasági eseményből kimaradt, és barátságai szűntek meg. Amikor elmegy egy szórakozóhely mellett, felidéződik a rossz emlék, ahogy bántak vele és negatív gondolatok lepik el. Rendszeresen vannak rémálmai az eset óta, a diszkriminációval kapcsolatban.

[3] Az alperes érdemi fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, csak a per során előadott álláspontjának fenntartására utalt.

[4] A felperes fellebbezése kisebb részben alapos.

[5] A másodfokú bíróság a felbírálathoz az 1952-es Pp. 252. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel nem tapasztalta az elsőfokú eljárás olyan lényeges szabályainak megsértését, vagy a bizonyítási eljárás nagyterjedelmű vagy teljes megismétlésének szükségességét, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése vált volna szükségessé.

[6] Az elsőfokú bíróság iratai közül a 34.P.85.482/2018. számú irat 2. sorszáma alatt, a 15.P.21.620/2018. számú irat 5. sorszámú jegyzőkönyvének 1. és 2. oldalán, a 15.P.20.232/2020. számú irat 24. és 38. sorszámú iratában, valamint a 10.P.21.268/2022. számú irat 6. sorszáma, 10. sorszámú jegyzőkönyve 2. és 3. oldala (elégítetlenség) és a 17. sorszámú irata alatt tartalmazták a felperes kereseti kérelmének rögzítését.

Az elsőfokú bíróság csak azt nem tüntette fel, hogy a felperes a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértésének megállapításával kapcsolatosan az elégtételt oly módon kérte, hogy az alperes a bocsánatát fejezze ki a számára a jogellenes kamerahasználattal kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság ezek alapján különös figyelemmel az utolsóként rögzített pontosított kereseti kérelemben foglaltakra, az ítélet kereseti kérelmet rögzítő részében az elsőfokú bíróság – a fenti pontosítással – helytállóan ismertette a felperes kereseti kérelmeit az 1952-es Pp. 221. § (1) bekezdése alapján. E szabály szerint a megállapított tényállás keretében kellett az elsőfokú bíróságnak a felek nyilatkozatainak lényegét ismertetnie.

A tapasztalt elenyésző hiányosság nem jelenti az eljárás lényeges szabályainak megsértését.

[7] Az elsőfokú bíróság szükségtelenül hívta fel a felperest a sérelemdíj iránti igényének személyiségi jogsértésekhez rendelt sérelemdíj szerinti felosztására. Mivel a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a bíróság a sérelemdíj mértékét egyösszegben határozza meg, a több személyiségi jogsértés állítása esetén sem keletkezik a felperesnek olyan kötelezettsége, hogy az általa igényelt sérelemdíj összegét az egyes személyiségi jogsértések számához képest külön-külön meghatározza. Ebből következően az elsőfokú bíróság tévesen számította a per tárgyának értékét. Ennek összege a felperesi fellebbezésben foglaltakhoz képest nem 3.000.000 forint, hanem 3.002.000 forint. Figyelemmel a felperes 3.000.000 forint összegű sérelemdíj igényére és az ezen felül érvényesített 2.000 forint belépődíj visszafizetésével kapcsolatos igényre.

[8] A 2.000 forintos igény tekintetében rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes másodlagos fellebbezési kérelmében olyan keresetrész tekintetében is fellebbezést terjesztett elő, mely vonatkozásában az elsőfokú bíróság marasztalta az alperest. Ugyanakkor a fellebbezés 10. oldalán az szerepel, hogy ebben a részében a felperes nem támadja az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján a tartalmi értékelés elvét figyelembe véve nem tekintette a másodlagos fellebbezés részének a 2.000 forint belépődíj megfizetésével kapcsolatos igényt.

[9] Az elsőfokú bíróság a határozatában a felperes által a fizetési meghagyásban érvényesített igényt nem ismertette külön. Kizárólag arra utalt, hogy az eljárás fizetési meghagyás benyújtásával indult és az alperes ellentmondása folytán alakult az eljárás perré, majd pedig a peres eljárás során tett nyilatkozatok alapján sorolta fel a felperes kereseti kérelmeit.

Az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási szabályt, mert szükségtelen a részletező pertörténet leírása, figyelemmel arra is, hogy a fizetési meghagyással szembeni ellentmondást követően az eljárás perré alakult és a felperes az eljárás közjegyző felhívására keresetlevél elnevezésű beadványt nyújtott be, melyben a kereseti kérelmét előadta és az illetéket leróta [fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény 37. § (3) bekezdés].

A fellebbezésbeli előadás helytálló volt abban a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság a felperes érveinek ismertetésekor nem tért ki a felperesnek a belépődíj beszédésével kapcsolatos bevételi kalkulációjára és annak számítására és nagyságrendjére.

Mindezek azonban az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését nem eredményezhették tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait nem sértette meg.

[10] A megállapított egyenlő bánásmód sérelmének felróhatóságtól független szankcióin túlmenő sérelemdíj iránti igényrel kapcsolatosan a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján azt kellett vizsgálni, hogy a felperest személyiségi jogsérelm következményeként érte-e nem vagyoni sérelem.

[11] Elsődlegesen arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a perbeli előadás szerint a felperesnek a szklerofóbiára való hivatkozása ténybelileg ahhoz volt köthető, hogy az elsőfokú eljárás során meghallgatott egyik tanú (biztonsági főnök; 15.P.21.620/2018/31.) a felperest egy gyorsétterembe követte és vele szemben foglalt helyet. Ez a hivatkozás egyrészt nem nyert bizonyítást, másrészt nem követhető, hogy ez milyen módon kötődik a bűnözőktől való félelemhez. Harmadrészt ez a momentum azonban nem a felperes által érvényesített jogsértés tényéhez (egyenlő bánásmód megsértése), az alperesi szórakozó helyen adott időben történt eseményhez kapcsolódik. A felperes által csatolt ambuláns lap (15.P.20.232/2020/6/F/1.) is azt tartalmazza az anamnézisben, tehát a felperes elmondására alapítva, hogy szorongás alakult ki benne a nem legálisan élőkkel szemben, ez azonban a szórakozóhelyen történt eseményekhez nem köthető előadás. Az ambuláns lapon feltüntetettek az elsőfokú bíróság jogsértés nélkül rekesztette ki a bizonyítékok közül tekintettel arra is, hogy jelentős kétséget táplált az abban foglaltakkal való bizonyíthatósággal kapcsolatban az a körülmény, hogy a felperes több mint két évvel az általa jogsértőnek állított eseményeket követően fordult szakorvoshoz.

[12] Ezen túlmenően értékelni kellett azt, hogy a felperes olyan körülmények között ment be az alperesi szórakozóhelyre, hogy a bejáratnál már észlelnie kellett azt, hogy a hölgyeket és a férfiakat külön engedik be, ennek ellenére a férfiaknak fenntartott sorba beállt, ott várakozott a beengedésig (15.P.21.620/2018/6. számú jegyzőkönyv 2. és 3. oldal), majd a fizetéskor szóvá téve azt, hogy miért történik ilyen módon a beengedés és a belépődíjat szedő azon felhívása ellenére, hogy ha nem kíván itt szórakozni, akkor álljon ki a sorból (15.P.21.620/2018/8. alatt csatolt videó fájlok dvd-n), a belépődíjat megfizette és a szórakozóhelyre bement. Ezt követően a szórakozóhelyen rendkívül rövid ideig tartózkodott, így nem volt felismerhető a felperes oldalán olyan jellegű nem vagyoni sérelem, amellyel nem vethetett számot a bejutáshoz való elhatározástól a tényleges bemenetelig, annak ellenére, hogy semmifajta kényszerítő hatás alatt nem állt és a beléptetés módjára és időszükségletére való tekintettel a jogsérelm nem érthette váratlanul. A felperes által hivatkozott szorongás és izolált fóbia az ambuláns lapban foglaltak szerint sem a szórakozóhelyen történetekhez kapcsolható, poszttraumás stresszről pedig ez a dokumentum sem tesz említést.

A felperes általi rémálmokra való hivatkozás nem tartozik egy személyiségi jogsérelm köztudomás szerinti következményei közé. Kizárólag az alperesi gyakorlat észlelése ellenére a szórakozóhelyre való bemenetel eredményeként ilyen súlyosnak minősülő következmény kialakulása, csak a felperesi előadásra alapítva nem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható.

A jogsértés ténye igazolt volt a felperes oldalán, azonban az ennek révén elszenvedett nem vagyoni sérelmet nem lehetett azonosítani. Ezért a másodfokú bíróság egyetértett azzal a

döntéssel, hogy az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód megsértése miatt sérelemdíj fizetési kötelezettséget nem állapított meg a felperes javára.

[13] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperesnek azon hivatkozása, hogy az alperesnek a férfiak belépődíj ellenében való beengedéséből, milyen anyagi haszna származott, a sérelemdíj megállapításával kapcsolatosan nem volt figyelembe vehető. A személyiségi jogsérelem okozásával a felek között relatív szerkezetű jogviszony keletkezik, a személyiségi jogsértés és a nem vagyoni sérelem egyedi és egyéniesített tényei és következményei határozzák meg a sérelemdíj, mint jogkövetkezmény alkalmazási kereteit. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt gondolatjelek közötti példálózó felsorolásnak a jogsértés ismétlődő jellegére utalása ugyanúgy az adott felek közötti viszonyra utal, mint az egyéb, ott meghatározott kritériumok.

[14] A képmáshoz való személyiségi joggal kapcsolatos keresettel és annak elbírálásával kapcsolatban elsősorban arra hívja fel a másodfokú bíróság a figyelmet, hogy a Ptk. 2:43. § g) pontja és a 2:48. § (1) és (2) bekezdései két különböző személyiségi jogot érintenek, egyrészt a képmáshoz, másrészt a hangfelvételhez való személyiségi jogot. Ezek természetesen bizonyos esetekben együttesen is sérelmet szenvedhetnek, és az igények együttesen is érvényesíthetők velük kapcsolatosan, azonban a perbeli esetben a felperes kizárólag a képmásával kapcsolatos személyiségi jog sérelmére hivatkozott, továbbá az eljárás során nem is merült fel adat arra nézve, hogy az alperes részéről hangrögzítés is történt volna.

A bizonyítás anyaga alapján nem lehetett alappal arra következtetni, hogy az alperes hangokat is rögzített (lásd: elsőfokú bíróság ítélet [41] bekezdése), mert erre vonatkozó nyilatkozat a tanúk részéről sem volt, másrészt az alperes és a Informatikai Kft. közötti szerződés és melléklete sem utal erre (15.P.21.620/2018/23. számú irat).

Az eljárás során és az ítéletben több alkalommal történt hivatkozás a hangfelvételhez való jogra is, de a felperes keresete a hangfelvétellel kapcsolatos visszaélést nem érintette.

[15] Az elsőfokú bíróság szükségtelenül tett különbséget az épületen belüli és a bejárat feletti kamarák között. A felperes a 10.P.21.268/2022/10. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdésében valóban tett olyan nyilatkozatot, hogy a beléptetéskori kamarákkal kapcsolatosan sérelemre hivatkozott. Már az eljárás elején tisztázódott, hogy a felperes a kamerafelvételek jogellenes készítését kifogásolta (lásd: Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.815/2019/5-II. ítélet 6. oldal).

[16] Nem volt vitás az elsőfokú bíróság ítéletével kapcsolatosan, hogy az alperes kamerák útján képfelvételt készített a felperesről, mint a szórakozóhely területére belépett vendégről.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes ráutaló magatartással hozzájárult a képfelvétel készítéséhez, ezért a képmáshoz fűződő személyiségi joga nem sérült.

A meghallgatott tanúk képfelvétel készítésére való figyelemfelhívással kapcsolatos nyilatkozatainak bizonyítékok közül való kirekesztésére nem volt indok és az elsőfokú

bíróság a további hivatkozott bizonyítékokkal való egybevetése alapján helytálló következtetést vont le a felperes hozzájárulására.

[17] A személyes adatok védelmével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy önmagában az Info tv. szabályainak meg nem felelő magatartás nem azonosítható a Ptk.-beli személyes adatok védelméhez való jog sérelmével.

A két jogszabály (Ptk., Info tv.) különböző védelmi struktúrákat létesítenek és a két jogszabály kapcsolata az Info tv. – elsőfokú bíróság által is hivatkozott – 23. § (2) bekezdésén alapul. Ez a szabály azt teszi lehetővé, hogyha az adatkezelőnél az Info tv. követelményeinek megszegése állapítható meg, azt kell vizsgálni, hogy ez okozott-e személyiségi jogsérelmet, jelen esetben a Ptk. 2:43. § e) pontjában foglalt személyes adatok védelméhez való jog személyiségi jogának sérelmét.

A felvétel elkészítésének és rövid ideig való tárolásának ténye váratlanul nem érthette a felperest, mert egy ilyen jellegű nyilvános szórakozóhelyen éppen az ott szórakozók biztonsága érdekében köztudomásúlag végeznek ilyen tevékenységet. Ezen túlmenően pedig egyáltalán nem volt megállapítható olyan tényállás, hogy a felvétel felhasználása és kifejezetten a felperes vonatkozásában való felhasználása bármi fajta módon megtörtént volna.

[18] A felperes által a fellebbezésben hivatkozott alperes általi hozzáférhetővé tétel nem a felperesre vonatkozott és nem kifejezetten arra az időszakra, amikor a felvételek tárolása megtörtént. Ez egy általános tartalmú nyilatkozat volt a tanúk részéről arra, hogy bizonyos hivatalos szervek kérésének eleget tettek, illetőleg ezek hozzáférhettek általában a felvételekhez (15.P.21.620/2018/ 15. számú jegyzőkönyv 5. oldal) 10.P.21.268/2022/16. számú jegyzőkönyv 3. oldal), azonban a felperest érintő jelleggel ennek bizonyítása nem történt meg.

[19] A magántitok sérelme tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a Ptk. 2:46. § (2) bekezdése alapján abból, hogy a szabályozással a jogszabály azokat az információkat, adatokat, tényeket részesíti védelemben, melyeknek titokban maradásához jogosultnak méltányolható érdeke fűződik.

A titok az emberek szűkebb köre számára korlátozott körben megismerhető tudattartalom. A titok jogi védelmének alapja pedig az, hogy a szűkebb körben megőrzendő titok védett eszmei érdeknek legyen elismerhető. Ilyen szempontból kellett vizsgálni a felperes által állított titok tartalmát.

[20] A felperes előadása alapvetően a titok egy külső megjelenési formájára vonatkozott, vagyis a képfelvétel készítésére, azonban a felperest érintő képfelvétel tartalma szerinti vizsgálat mellett csak azt az eszmei értéket képviselhette, hogy ez a képfelvétel azt dokumentálja, hogy a felperes az adott helyen, adott időben jelen volt. Ennek titokként való elismerése azonban a per tényállását figyelembe véve nem lehetséges, mivel ez nem minősülhetett titoknak, hiszen rendkívül nagy számú, a helyszínen jelenlévő személy, kifejezetten a felperes akaratából szerzett tudomást arról, hogy az adott helyen a felperes

megjelent, hiszen befolyásmentesen döntött erről. Ebből következően pedig a felperes által állítottak titokként nem voltak azonosíthatók, ezért magántitok megsértése az alperes részéről nem volt megállapítható.

[21] A további személyiségi jogi jogsérelmek megállapítására vonatkozó kereseti kérelmek elutasítása következtében az elsőfokú bíróságnak nem kellett vizsgálnia a felperes által érvényesített egyéb igényeket.

[22] A fentebb említettek szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a pertárgyértéket és abból tévesen vont le következtetést a megállapítható illeték összegére nézve. A felperest nem terhelte olyan kötelezettség, hogy az egyes személyiségi jogsérelmek tekintetében egyenként megjelölje az általa követelt sérelemdíjat. A felperes a sérelemdíjat egységesen is megjelölhette, ahogy ezt tette a perben, összesen 3.000.000 forint összegben meghatározva ezt. Ehhez képest azonban az egyes jogsérelmek megállapítására és egyéb felróhatóságtól független szankciók alkalmazására figyelembe vehető meg nem határozható perérték [illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pont] összértéke nem haladta meg a felperes által igényelt sérelemdíj összegét (EBH1999. 94.), ezért az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a pertárgyértéket. A pertárgyérték helyesen 3.002.000 forint volt.

[23] A felperes fellebbezésében kifogásolta az elsőfokú bíróság – kijavított – perköltség megállapításával (613.275 forint) kapcsolatos döntését is.

A téves pertárgyérték számítása következtében módosítani kellett a pernyertesség-pervesztesség arányán, mely az alperesre kedvezőbben 80-20%.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti alperesi megbízási szerződésben foglaltakból (15.P.20.232/2020/16., 22. számok) és vette figyelembe a fenti rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján számított 150.000 forintot és a 300.000 forintban (pertárgyérték 10%-a) kikötött sikerdíjat és az ezek után járó áfa-t. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság megfelelően járt el az 1952-es Pp. 252. § (4) bekezdése alapján a két másodfokú eljárásban megállapított költség perköltségként való figyelembevételével (2x75.000 forint).

E tételek összeszámításának eredményeként az elsőfokú bíróság helytállóan számította a 721.500 forint összeget, melynek 80%-a 577.200 forint (további számítást lásd lent).

A perköltség számításakor nem lehetett alkalmaznia az 1952-es Pp. 81. § (2) bekezdésében foglalt szabályt, mivel az elsőfokú bíróság nem marasztalta az alperest olyan követelésben, mely összegének megállapítása bírói mérlegeléstől függött.

Az elsőfokú bíróság a perköltséggel kapcsolatos álláspontjának indokai között lényegében kitért a felperesnek az 1952-es Pp. 8. §-ával összefüggő hivatkozására (elsőfokú ítélet [79] bekezdés), mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[24] Mivel a felperes a fizetési meghagyás benyújtásakor 90.060 forint eljárási díjat és a perré alakuláskor 90.100 forint kereseti illetékrészt megfizetett, további illetékfizetésre

vonatkozó rendelkezés szükségtelen volt, mivel a 3.002.000 forint után az illeték 180.120 forint. A másodfokú bíróság – az elsőfokú bíróság ítéletének az 1952-es Pp. 253. § (2) bekezdése alapján való megváltoztatásával – az illeték fizetésére kötelező rendelkezéseket mellőzte.

A felperes a fentiekre tekintettel 40 forint illetékkel többet fizetett meg a szükségesnél.

[25] Az alperes a 20%-os pervesztességére tekintettel 36.024 forintot a lerótt illetékből viselni köteles, ezért azt az összeget az alperesi perköltségből le kellett vonni, ezért a felperes által viselendő perköltség végösszege: 541.176 forint. A másodfokú bíróság e vonatkozásban is az 1952-es Pp. 253. § (2) bekezdése szerint döntött.

[26] A felperes fellebbezése a per főtárgya tekintetében nem vezetett eredményre, ezért az 1952-es Pp. 78. § (1) bekezdése, a 30/2027. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a fellebbezési illetéket, melynek összegénél a másodfokú bíróság a fenti 40 forintot elszámolta.

[27] A felperesnek másodfokú perköltség megfizetésére vonatkozó kötelezettsége nem keletkezett, az alperesi fellebbezési ellenkérelem előterjesztésének és alperesi költségigény hiányában.

[28] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. június 18.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró